

hvad man har imod denne Ordning af Forholdet, falde bort, idet der efterhaanden vil udvikle sig den Praxis, at hver af disse uautoriserede Læger, der benyttes paa Landet, efterhaanden vil faae sin bestemte, autoriserede Læge, som han søger til og derved blive en Slags Medhjælper for den autoriserede Læge. Derved vilde han i en ganske anden Grad kunne være en sikker og sagkyndig Hjælp for dem, som bo fjernere fra Byen, end det nu er Tilfældet paa Grund af de Baand, der hvile paa ham. Jeg vil tillade mig til, hvad der før blev oplyst angaaende Røstbarheden ved at søge Lægehjælp, at sige, at for de Fjerntboende er selve det høje Lægehonorar, som jeg ikke kan finde det unaturligt, at Lægen tager, da han skal føre hele Dagen, ikke det Hele, men det bliver forøget med den store Bekostning, som Transporten frem og tilbage medtager for den, der ikke selv har Heste og Vogn, og selv for dem, der have Heste og Vogn, er det et Offer, naar de skulle føre 6 til 7 Mil to Gange for et Lægebeføj.

Tunge: Den nuværende Kvakksalverlovgivning er jo nærmest fra 5te September 1794, altsaa fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, og den bærer ogsaa Præget af, at den skrives sig fra en Tid, da Regjeringen havde Alt i sin Haand, hvormod Folket Intet havde at sige. Det er tilbøieligt de samme Bestemmelser, som endnu ere gjældende, idet der ikke er sket nogen Forandring i saa Henseende undtagen den, at Loven af 3die Marts 1854 noget forandrede Straffene for Kvakksalveri. Medens nemlig Fvd. af 5te September 1794 bestemte Straffen for Kvakksalveri første Gang til 20 Rd. Bøde eller 8 Dages Fængsel paa Band og Brød og anden Gang indtil 6 Maaneders Forbedringshuusarbejde, blev Straffen i Loven af 1854 bestemt til Bøder paa indtil 100 Rd. eller simpelt Fængsel i indtil 4 Maaneder. Det er det eneste Fremskridt — om det kan kaldes saa — vi have gjort i de 25 Aar, vi have levet under en fri Forfatning, og det kunde synes, at det nu snart var paa Tiden at faae en Forandring indført i disse Forhold. Skjøndt jeg maa indrømme, at den høitærede Justitsminister ogsaa erkjendte dette, kan jeg dog ikke indrømme, at han paa den anden Side vilde tilstaa Folket den Selvbestemmelsesret indenfor visse Grænser, som man dog kunde ønske givet Folket, efterat det nu har levet under Friheden i saa lang Tid. De strenge Bestemmelser, som gjælde med Hensyn til Kvakksalveri, fremme efter min Mening slet ikke de Hensigter, for hvilke de ere givne, thi den nærmeste Følge af disse Bestemmelser er den, at de Kvakksalvere, som ere Charlataner, og som bedrage Folk, men som virke i Hemmelighed, i Mørke, i Reglen ikke rammes af Loven, hvormod de Folk, som ere vel ansætte blandt deres Medborgere, og som have Ord og Ry for, at de virkelig kunne helbrede Sygdomme, i Almindelighed ere de,

der blive ramte af Straf. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (G. Peterfen) har allerede nævnt et Exempel derpaaovre fra Fyen. Jeg skal yderligere oplyse med Hensyn til den Mand, han omtalte, at han for mange Aar tilbage fik et daarligt Ven og i lange Tider laa under autoriseret Lægehjælp; men Enden blev, at den autoriserede Læge — det var endda en anerkjendt dygtig Læge — erklærede, at der ikke var Andet for, end at Venet maatte sættes af. Dette erklærede Manden, at han ikke vilde tillade, og han gav sig da til selv at kurere derpaa efter en anden Lægemethode. Følgen blev, at han kom sig mere og mere, og nu er han kommen saa vidt, at han kan gaa om trent ligesaa godt som enhver Anden. Han kom derved til at sætte sig ind i den paagjældende Lægemethode, og Følgen blev, at han, da Folk søgte ham, fandt, at han i Mennefskedens Interesse ikke kunde forsvare at negte sin Hjælp. Nu har han en meget udbredt Praxis, han har mange Hundrede Patienter; men Følgen af hans Virksomhed har været, at han er bleven anklaget den ene Gang efter den anden. Sidste Gang blev han idømt 100 Rd. i Mulkt foruden 50 Rd. i Omkostninger, og nu er det sandsynligt, at han, hvis han oftere bliver anklaget, ikke vil kunne afsonde Straffen med Bøder, men maa lide Fængselsstraf. Jeg vil spørge, om det ikke er høist uforsvarligt paa den Maade at behandle en Mand, med Hensyn til hvem den almindelige Mening er, at han virker til Gavn og Betsignelse for sine Medmenesker? I Modsatning dertil har jeg hørt om andre Kvakksalvere paa Fyen, som kurerer ved hemmelige Kunster, men som gaa ganske fri, uagtet de have virket i mange Aar, uden at der er gjort dem Noget; men det kan kun virke uheldigt paa Folkets mening, naar man ser, at de, der virke til Gavn for Medmenesker, blive straffede, hvormod de, hvis Virksomhed er af meget tvivlsom Betskaffenhed, gaa fri. — Flere ærede Medlemmer, som have talt imod Lovforslaget, have talt, som om man havde fuldstændig Sikkerhed for, at der fra de autoriserede Lægers Side ingen Skade kunde ske ved deres Kure. Dette tillader jeg mig noget at betvivle; jeg er enig med det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) i, at man ikke har fuldstændig Sikkerhed for, at der ingen Skade sker ved de Kure, som de autoriserede Læger foretage, men at man har temmelig slaaende Exempler paa det Modsatte. Naar f. Ex. en autoriseret Læge bliver kaldet til at helbrede Denbrud, ser man ofte, at han sætter det helt galt ilave, og den almindelige Tro blandt Befolkningen er, at man ikke kan have stor Tillid til mange af de autoriserede Læger med Hensyn til udvortes Skader. Den Slutning ligger imidlertid nær, at man, naar de autoriserede Lægers Kur ikke er fuldstændig paalidelig med Hensyn til udvortes Skader,